

Серце міської оази: сад єдності

Iryna Bakhcheva

Серце міської оази: сад єдності

Закрий очі і дозволь своїй уяві намалювати сцену спокою. Уяви собі день в кінці літа, ще трошки спекотний із пряним повітрям. Важка багатомісячна праця в саду і терпіння в очікуванні плодів манить обіцянкою багатого врожаю, а душа наповнюється глибоким почуттям вдячності за ці дари. В цей ідилічний момент ти помічаєш стиглі кущі помідорів, запашних як в дитинстві в селі у бабусі. Різноманіття кольорів вражає: ти бачиш відтінки насиченого червоного, яскравого жовтого і навіть налитого чорного. Для мене ця картинка поза кордонами, вона об'єднує людей навколо світу - красу і неймовірний потенціал, які садівництво приносить у наше життя. Ми можемо жити в різних куточках планети, розмовляти різними мовами, мати різні політичні погляди та культурні вподобання, але радість від саду та сам процес садівництва - це те, що має великий потенціал стати універсальною мовою.

У гомінкому міському середовищі, де звуки міста часто заглушують голос природи, відбувається тиха революція. Садівництво, що колись вважалося сільським і може, навіть другорядним, заняттям, перетворилося на міську практику, яка об'єднує людей і сприяє єдності та дає відчуття належності до спільноти.

Як людина, яка має досвід вимушеної еміграції через російську війну, я глибоко ціную садівництво за його здатність руйнувати бар'єри. Ці бар'єри можуть бути мовними або культурними, коли ти не впевнений, як спілкуватися з місцевими жителями, і твоє соціальне оточення залишається вузьким після приїзду в нову країну, місто чи громаду.

Я родом з країни, де город та сад історично були скоріше необхідністю. Городини та сади врятували не одне покоління під час років економічного дефіциту. Я пам'ятаю своє дитинство і довгі літні дні, проведені на огородах з моїми дідусями. Садівництво було скоріше справою індивідуальною або, можна сказати, сімейною. Треба було поливати і доглядати за рослинами щодня, оскільки врожай був призначений для підтримки великої родини протягом довгої і суворої зими.

Раніше я навідувала дідуся кожного літа, щоб допомогти йому в садівництві, але як дитині і пізніше підлітку, мені це не дуже подобалося. Я була б рада бути деінде і робити щось цікавіше, ніж перебирати картоплю чи підв'язувати ті кляті помідори (а їх було багатенько). Це було радше обов'язком; чимось,, що я мала зробити, аби потім мати змогу приступити до чогось, чого мені насправді хотілось. Тому, коли я виросла і почала своє самостійне доросле життя, а "городна" справа не вписувалась в мій активний ритм, я відчула полегшення і довго не повертався до вирощування чого-небудь за виключенням фіалки на вікці.

Моє перше свідоме знайомство з садівництвом відбулося в 2020 році. На піку кризи корони я опинилась в маленькому університетському містечку Німеччини. То був час без соціалізації через ковідні обмеження, і я вирішила податись на ділянку у локальному садку, що заснували жительки сусідніх будівель. В реальності то була колишня клумба. Тепер я мала невеличку ділянку, десь метр на метр (щось, що навіть мій дідусь вагався б назвати городом), і я мала важкий вибір, що ж я там таки хочу виростити. Вибір пав на трави, які є типовими для східноєвропейської та кавказької кухні, але підпадали під категорію "екзотика" в Німеччині: кроп, тархун і кінза.

Я не можу це назвати успіхом з першої спроби, але на кохання з першого погляду цей досвід точно тягне. Мені було цікаво обмінюватися досвідом з іншими садівниками і відкривати нові рослини, які були типовими для інших частин світу, але мало відомі в моїй країні. Ревень і кольрабі (що є типовим харчуванням для німців, але маловідомі в Україні) до сих пір в моєму меню і на моєму городі! Пориноючи в цей досвід, я почала розуміти, що садівництво - це не тільки вирощування рослин, але і зав'язування нових зв'язків.

В саду я зустріла однодумців з різних культур і країн. Наша спільна любов до садівництва стала мостом через мовні бар'єри та культурні різниці. Ми обмінювалися порадами, обмінювалися насінням і навіть готували страви із трав і овочів, які ми виростили. Ми не просто ділилися їжею; ми ділилися своїми історіями, спогадами та традиціями.

У моїй особистій подорожі я зрозуміла глибокий вплив міського садівництва. Громадський сад серед міста - то не тільки про вирощування їжі і квітів, то місце для знайомств і налагодження нових зв'язків. І я запрошую тебе заснувати маленький сад на своєму

балконі, у задньому дворі багатоповерхівки чи навіть поруч із квітковими клумбами, які дістались нам в спадок з радянських часів! Запрошуй своїх друзів, запитуй сусідів приєднатися. І це може бути початком нової історії добросусідства і громадської єдності!